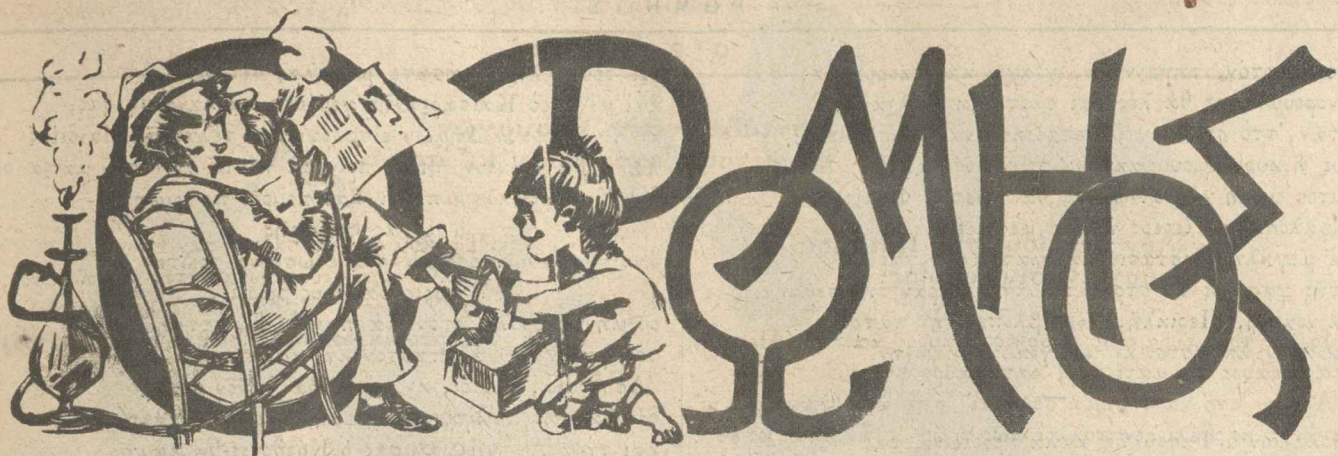

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατς ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς 'Ιουνίου δεκάτη
καὶ Βουλὴ ἀπὸδῶς ντιλικάτη.

Πεντακόσα δεκαῆξη,
'στοὺς Κορδονικοὺς θὰ φέξη.

**Φαουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Π. — Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, σέμνωμα καὶ λέρα τῆς 'Ελλάδος,
τὸ τί σημαίνει Γάδος,

ὅπου μ' αὐτὸν ὁ Θεόδωρς τὸν κόσμον ἀνεστάτωσε
καὶ τὸν βαρὺν του τὸν δασμὸν βροντόφωνος ἐλάττωσε,
κι' ἐδέχθη τὴν ἐλάττωσιν ὁ κόσμος εὐφροσύνως;

Φ. — Γάδος ἀλίπαστος ἐστὶν ὁ βακκαλάς, κτήνος,
ὁ μπακαλιάρος δηλαδή, ἐν ἄλλοις λόγοις ἦτοι
ἐγὼ καὶ σύ, ψωρίτη.

Κι' ἀφοῦ ποῦ λὲς ὁ Θεόδωρς ἐφτήνηνε τὸν γάδον
πρὸς χάριν τῶν φαγάδων,

στρέψας 'στὸν περιούσιον λαὸν τῶν θεωρείων
κι' ἐπόμενος 'στὸ πρόγραμμα τῆς οἰκονομικῆς,

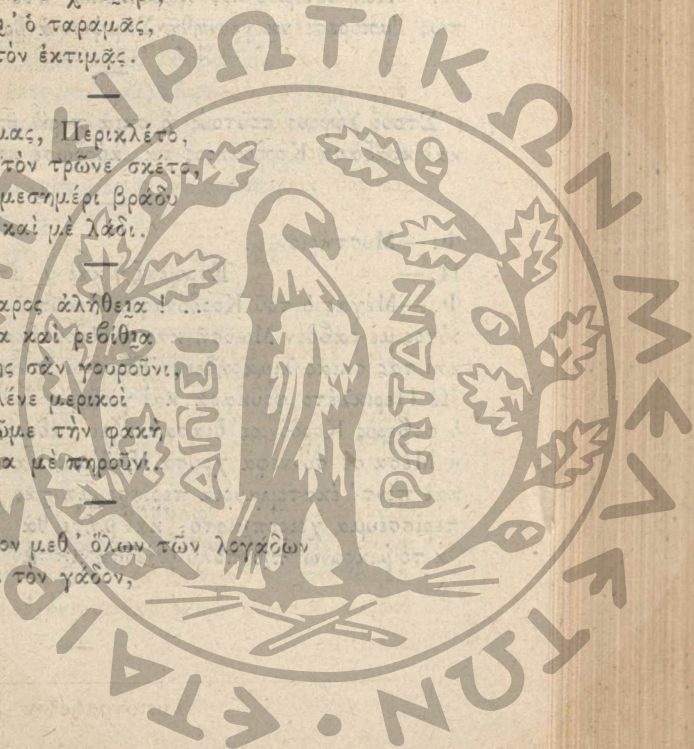
ἐλάττωσε καὶ τοὺς δασμοὺς παντοδαπῶν ὀσπρίων,
τῶν φασουλιῶν, τῶν ρεβιθιῶν, καθὼς καὶ τῆς φακῆς.

Φτήνηναν οἱ μπακαλιάροι
καὶ τὸ κόκκινο χαβίτρι,
φτήνηνε κι' ὁ ταραμάς,
ποῦ πολὺ τὸν ἐκτιμᾷς.

Τί χαρὰ μας, Περικλέτο,
ἄλλοι θὰ τὸν τρῶνε σκέτο,
κι' ἄλλοι μεσημέρι βράδυ
μὲ λεμόνι καὶ μὲ λάδι.

Τί Κορδοναρος ἀλήθεια!
μὲ φασόλια καὶ ρεβιθία
θὰ παχύνῃς σὰν γουρούνη,
κι' ὅπως λένε μερικοὶ
δὲν θὰ τρῶμε τὴν φακὴ
καθὼς τώρα μὲ πηροῦνη.

Κι' ὅταν ἀφορολόγητον μεθ' ὅλων τῶν λογαδῶν
θὰ γεύεσαι τὸν γάδον,

βραστόν, ψητόν, τηγανητόν, γιαχνὶ καὶ σκορδαλιά,
Κορδοροῦμπαρος θὰ λὲς καὶ φέρτε τὰ βιελλιά.
Κι' ὅταν 'στὸ σπῆτι μούρχειται κανέναν μουσαφίρη,
ἀμέσως ἡ κυρία μου φακὴ θὰ τοῦ προσφέρει,
κι' αὐτὸς φακὴ χορταίνωντας θὰ γίνεται Φακίρης
κι' ὀμφαλοσκοπὸς ἱερεὺς ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ μὲ μεγάλην ἐκστασιν καὶ μάτια σὰν χαρίδα
πρὸς τῆς γαστροῦ θὰ στρέφεται τὴν χώραν τὴν σεμνήν,
καὶ θὰ νομίζει, Περικλῆ, πῶς βλέπει τὴν πατρίδα
ὀσπριοφάγον ἄπληστον κι' ὡς γάδον ἀχαμνὴν.

(Ἐνῷ λαλῶν ὁ Φασουλῆς κηλὰ προσιωγίζεται
μία σκιά δασύμαλλος ἐξαίφνης ἐμφανίζεται.)

Φ.—Πῶς εἶσαι σὺ ποῦ προχωρεῖς ;...

Π.— Μὴν πλησιάζεις... στέκα...

Σκ.—Γνωρίζετε τὸν Ἰσαὰκ κι' ἐκείνην τὴν Ρεβέκκα ;
αὐτοῦ τοῦ ζεύγους εἴμ' ἐγὼ πρωτότοκος βλαστός,
Ἡσαὺ ὀνομαζόμενος κι' ἐκ τῆς Γραφῆς γνωστός,
κι' ὅποτεν αἵφνης ἤκουσα 'στὸν τάφον μου τὸν κρῦον
πῶς εἰς τὸ μέλλον οἱ δασμοὶ θὰ λείψουν τῶν ὀσπρίων
κι' ἀπὸ φακὴ τῆς Χαναὰν θὰ πλημμυρῇ ἡ χώρα,
ἐσκίρτησε περιχαρὴς ἡ λαίμαργος σκιά μου,
κι' εἶπα πῶς ἂν ἐτύχαινε νὰ ζῶ μαζί σας τώρα
δὲν θάχνα για τὴν φακὴ τὰ πρωτοτόκιά μου,
γιατὶ καθὼς γνωρίζετε κι' ὡς ἡ Γραφή σὰς γράφει
ὁ κύρ Ἡσαὺ μὲ τὴν φακὴ δὲν ἔκανε νισάφι.

Φ.—Καλὰ νὰ πάθης, κύρ Ἡσαὺ καὶ γιασουντῇ τσιφούτη,
ποῦ δὲν 'γεννήθηκες καὶ σὺ 'στὴν ἐποχὴ μας τούτη,
ἀλλ' ἐβιάσθης 'στους καιροὺς νὰ συλληφθῇς τοὺς τότε,
ποῦ δὲν 'μπορούσατ' εὐκόλα μηδὲ φακὴ νὰ τρώτε.
Π.—Τί κούναγε ἡ μάνα σου ἡ νταρντανο-Ρεβέκκα
καὶ σ' ἔκαμε 'στοῦ Μωϋσῆ τοὺς χρόνους ἡ ζευζέκα ;
Φ.—Τόση λοιπὸν 'στὸ κράτος σας ὀσπρίων ἦτο σπάνις;
ἄμμε γιατί, τσιφούτηδες, δὲν 'σκούζατε καὶ σεῖς
νὰ διαγράψῃ τοὺς δασμοὺς ὁ τότε Δεληγιάννης,
ὁ Κορδονοκαλούμπαρος ἐκείνος Μωϋσῆς ;

Π.—Γιατὶ 'στὰς ἐρωτήσεις μας δὲν ἀπαντᾷς, λιμάρη ;
ἦταν φτηνὸς ὁ ταραμάς, τὸ κόκκινο χαβιάρι ;

Φ.—Τότε ποῦ καθὼς φαίνεται τῆς πείνας 'κακάρωνατε
τὸν γάδον τὸν ἀλίπαστον ὡς πόσα τὸν 'πληρώνατε ;

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λὲς παρακαλῶ 'στὸ νηστικό σας γένος
πῶς 'μπόρεσε νὰ γεννηθῇ Σαμψὼν ἀνδρετωμένος ;

('Στους λόγους τούτους ἡ σκιά περίλυπος ἐστάθη
καὶ κράξασα Κορδόναρος τὰ 'κόρδωσε κι' ἐχάθη.)

Φ.—Μυστήριον...

Π.— Ἐτρόμαξα καὶ μ' ἐπίασε σπασμός.

Φ.—Μέγας ὁ τοῦ Κορδόναρχα Προῦπολογισμός...

οὗτος μὲ ράβδον Μωϋσῆ κανὴν ὁδὸν ἐχάραξε
καὶ τὰς σκιάς λιμαρῶν Ἐβραίων συνετάρχαζε.

Ἦ Περικλέτο φουκαρὰ καὶ γάδαρε καὶ γάδε,
ὁ φεβερὸς Κορδόνης διασαλπίζει τάδε :

« Μέσα σὲ σύννεφα χρυσὰ ἐξ ὕψους καταυγάζω
καὶ πέντ' ἑκατομμύρια περίσσευμα σὰς βγάλω,
περίσσευμα χειροπιαστό, καὶ μήτε θὰ 'μπορέσω
νὰ τὸ μικρύνω πρὶν πολὺ μ' ὅσα κι' ἂν ἀφαιρέσω.

Μὲ τοῦτο λησμονήσατε μεγάλας σιτοδεῖας
καὶ μὲ νερὸ Καισαριανῆς γεμίστε τὰ κανάτια σας,
κι' ἂν λείψουν Δήμων εἰσφοραὶ καὶ τέλη τῆς Παιδείας
πάλιν θὰ μείνουν ὅπως πρὶν τὰ πέντε μὲς 'στὰ μάτια σας.
Ἦ Κορδονοκαλούμπαροι καὶ ποῦροι πατριῶται.

ὁ μέγας Θεοδώρης
ἀντὶ λαχάνων ὀσπρία σὰς ἔδωσε νὰ τρώτε
χωρὶς δασμοὺς βαρεῖς,
οὐ μὴν ἀφορολόγητον διὰ παντός θ' ἀφήσῃ
τὸν γάδον τὸν ἀλίπαστον καὶ κάθε στοκοφίσι.
Ἄσπιδοςία, κύριοι, κι' οὐτ' ἓνα μόνον ὄραμι
δὲν θὰ σὰς τρώγῃ κανένος ἡ ξύκινη παλαντζά,
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σας ὁ Κορδόνης θὰ κάμῃ
διάφορον κι' ἀνάμικτον ὡς εἶδος μεσκούλάντζα,
τούτέστι καὶ πολιτικὴν καὶ Στρατιωτικὴν
συμφώνως μὲ τὸ κέφι μας καὶ μὲ τὰς εὐκαιρίας,
καὶ ταύτην μ' ὑπεράφθονον τονόνοντες φακὴν
θὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν ἐκ πάσης ἐπηρεῖας,
καὶ παλληκάρια τῆς φακῆς θ' ἀναδειχθῶν πολλὰ
γὰ δυνατὸ μπαγλάρωμα τῆς ράχης σας καλὰ.
Καὶ τάλφα βῆτα κρίνομεν ὡς ὅλως περιττὸν
εἰς τὰ ξυμπόλυτα παιδιὰ βαναύσων ἀγροτῶν,
κι' ἀδίκως γὰρ τὰ μούτρα των οἱ Δήμοι μας οἱ πρῶτοι
μὲ δαπανῶν ζαλίζονται χαώδεις λαθυρίθους,
κι' ἂς μείνουν ἀναλφάβητα νὰ τρέφωнт 'ἐν ἰδρωτί
μὲ φασιόλους, μὲ φακάς, μὲ κράμβδας κι' ἐρεβίνθους.
Ἦθεν μὲ τὴν κατάργησιν πολλῶν καὶ διαφόρων
Σχολείων θὰ καταργηθοῦν τῶν Δήμων τῶν ἀπόρων,
θάφρουν δὲ νυχθημερόν δασκάλαι καὶ δασκάλαις
καὶ θὰ λερώνουν παστρικάς τῶν Ὑπουργείων σκάλας.
Κι' αὐτὸ τὸ νέον ἄκουσμα μὲς 'στους παρόντας σάλους
ἐπὶ ποδὸς συνήγειρεν ἀθρόους τοὺς δασκάλους,
καὶ διὰ γλώσσης λούσαντες τὰ μάλ' ἀρχαίκα
τὸ κράτος τῆς Κορδόνας,
ἐκρυψαν ἐγγχειρίδιον παληὰς Γραμματικῆς
ὑπὸ μυστίνης κλώνας.

Ἐγερθῆτε, κραυγάζουν ἐντόνως,
τοιγαροῦν συμφορῶν ἦλθε χρόνος,
τοιγαροῦν καταργοῦνται πολλὰ
τῶν θηλέων κι' ἀρρένων Σχολαί.

Τῷ σοφῷ τῆς Παιδείας Πετριδῇ
δεῦτε πάντες μὲ βῆμα ταχύ,
κι' ἂς τοῦ πιάση καθεὶς τὸ καρυδί
κι' ἀπειλῶν ἂς ἐκσπάσῃ βροχή.

Δεῦτε πάντες μ' ἀρχαίους κανόνας
καὶ πρὸς πάντα πιστὸν τῆς Κορδόνας.
Ἦν δὲ τίς πρὸς ἡμᾶς ἀντιέβη
καὶ σολοίκως τὴν μῆνιν ἐμπαιξῇ,
πᾶς πρὸς τοῦτον εἶπέτω «σιῶπα
Κορδονίτα, Θεοσίτα, κυνώπα».

Πᾶς διδάσκων, κἂν θῆλος κἂν ἄρρη,
προβλήτω τὸν μάχιμον Ἀρην.
Νῦν ὁ κύβος ἐρρίφθω τῶν ὅλων.

κι' ὡς κοχλάζει μὲ γδοῦπον ἐντός
μία χύτρα μεστὴ φασιόλων
ἂς κοχλάξῃ τὸ σπῆθος παντός.

Εἰς καλύβας ὁρμούν χωρικάς
ἀναλφάβητα σμήνη τῶν Οὐννων,
κι' ἐκδιώκουν μακρὰν γενικάς
τῶν ἀφῶν, τῶν χρήστων, τῶν χλύνων.

Ἀγωνίζου, χορεία δασκάλων,
ὑπὸ τόμους στρυφνῶν ἀνωμάτων
Μὴ Σχολῶν καταργήσεις δεχθῆς
κι' ἂς γνωσθῇ τῷ χορῷ τῷ λογάδι
πῶς ἂν μείνῃ βωβὸς ὡς ἰχθύς
γενησόμεθ' ἀλίπαστοι γάδοι.

Ταῦτα δικαιοῦτα δικαίως ἐκστομίζονται
ἀπὸ δασκάλους δυστυχεῖς καὶ τῶν γραμμάτων κίρκους,
ποῦ μόνον μ' ἀπαρέμφατα καὶ μετοχὰς ψωμίζονται
καὶ ἔχουν ὡς ἐπιδόρπια τοὺς ὑπερσυντελείους.
Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς ἂς κρύψωμεν ὑπὸ μυστίνης κλώδον
ἀλατισμένον γάδον,
κι' ἂς σπείσωμεν τὴν φλόγα των νὰ τὴν ἀναρροίσωμεν
διὰ λαμπρῶν σπινθήρων,
κι' ἀμέσως τὴν ἀτέλειαν τοῦ γάδου νὰ σαλπίσωμεν
καὶ πέραν τῶν Γαδείρων.

Π.—Μὰ πρὶν νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά, δέξου δὴ τρεῖς 'στὴν πλά-
τῃ γάδε γάδων ἄνοστε χωρὶς μὴ στάλ' ἀλάτι.

Συνέδριον τῶν ποντικῶν ἀρρενικῶν καὶ θηλυκῶν.

Εἰς τοὺς εὐδαίμονας καιροὺς τῆς ἱερᾶς Κορδόνας,
ὅπου χρυσὸς ὑπόσχεται πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς αἰώνας,
τοῦ Θεοδώρηκ τὴν στακτιὰ φοροῦντες ρεδιγκότα
καὶ τὸ στακτὶ καππέλο,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ περίεργα τοῦ κράτους γεγονότα,
ποῦ στρίβουν τὸ τσερέλο,
μαζεύτηκαν κι' οἱ ποντικοὶ τῶν Ἐσωτερικῶν
εἰς μέρος μυστικόν,
καὶ ἅποιοι γερόπνικας ταῦτα προσφωνεῖ
κι' ὅλους τοὺς συγχίνει.

« Ἦ ποντικίνας προσφιλεῖς καὶ ποντικοὶ βαρβάραι,
ὅπου χαλὰ καθένας σας καὶ Βασίληα κρεβάτι,
καὶ σεῖς τὰ ποντικίδια μὲ τὰ μικρὰ ματάκια,
ποῦ μόλις τώρα βγάλετε τὰ πρῶτα σας δοντάκια,
εἰς τῆς Κορδόνας σκύψετε τὸν κρατιὸν Ποντίφηκα,
ποῦ τόσα Νομασχέδια ξεφούρνισε γαλίφικα.

» Πρὸς δὲ καὶ τὸ δημόσιον τὸ χρεὸς ἐξεχώρισε
κι' ἀφῶν τὸν δρόμον ἤνοιξε πρὸς τὰς καινοτομίας,
τῶν γάτων τὸ προσωπικὸν σπουδαίως περικύρισε
χάριν τῆς βελτιώσεως καὶ τῆς οἰκονομίας.

» Πηδήσατε, χερεύσατε, καὶ τῆς Κορδόνας ζήτω,
τὸν πολὺν Κορδόνην σωτήρα μὲς κηρύττω,

τὸν παύσαντα τὸν συρφετὸν λυσσώντων πολεμίων,
ὅπου γιὰ μᾶς τοὺς ἔτρεφε τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

«Κι' ἄργοι ὅτ' ὁ δρόμον ἔμειναν οἱ νυχοποδαράτοι
μὲ στόματα πεινῶντα,
κι' ἂν εἶχαν ὡς ἐπίσημοι τοῦ Δημοσίου γάτοι
τὰ νόμιμα προσόντα,
εἰς γνῶσιν ὅμως φέρομεν τῶν συνεδριαζόντων
πὺς τώρα θὰ καταργηθῇ κι' ὁ νόμος τῶν προσόντων.

»Φόλα ὅτους γάτους... ἄσ' κλεῖς κιθ' ὅλα πλέον εἶσθε,
αὐξάνεσθε, πληθύνεσθε, καὶ γάτους μὴ φοβήσθε.
Χάρις ὅτ' ἡ ἀπροσδόκητον τοῦ Κορδονᾶ σοφίαν
οἱ γάτοι γάδοι θὰ γενοῦν ἀπὸ τὴν ἀτροφίαν,
καὶ σεῖς ἐν ἡσυχίᾳ
θὰ τρώγετε τὰρχεῖα,
ποῦ κρύπτουν κάθε σοβαρὰν ὑπόθεσιν τοῦ κράτους,
ἐμπιστευμένην ἄλλοτε ὅτους δημοσίους γάτους.

»Τοιαῦτα διελάλησε πληθούσῃ τῆς Βουλῆς
τῶν γάτων ὁ πολέμιος ὁ ποντικοφιλῆς,
τὸ γένος δὲ τῶν ποντικῶν τὸ πονηρὸν κι' εὐτράπελον
τοῦ γεραροῦ Ποντίφηκος γεραῖρον τὰς θυσίας,
θὰ χρεωστῇ παντοτεινὰ ὅτ' ὁ Μπαρμπα Στακτοκάπελον
πᾶσαν ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας.

»Ναί, ποντικίναίς προσφιλεῖς καὶ φίλοι ποντικί,
φιλάνθρωπος μᾶς ἔσωσε κι' ἄθρα πολιτική.
Μὰ πόσῃν τέρψιν ἔμελλε καθεὶς νὰ δοκιμάσῃ
ἂν ὁ Ποντίφηξ ἤθελε ὅτ' αὐτὰ τοῦ νὰ κρεμάσῃ
δὴδ ζωντανὰ ποντίκια
ὡς εἶδος σκουλαρήκια,
πρὸς ἐνδείξιν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του κι' εὐνοίας,
πεισμώνων τοὺς γαμφώνυχας κι' ἀγρίους Παισανίας.»

(Εἶπεν αὐτὰ τῶν ποντικῶν ὁ γηραιὸς ποντίκαρος
πρὸς ὅλους τοὺς ἀμύστακας καὶ τοὺς μουστακαλῆδες,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἐπέταξε ἡφλά ἡφλά σὰν Ἰκαρος
κι' ἐστρίγγλισαν Κορδονᾶρος πολλοὶ καπανταῆδες,
κι' ἐφόδους μὴ φοβούμενοι τῶν γάτων καὶ γατιῶν
ἐτρόχισαν τὰ δόντια των γιὰ φάγωμα χαρτιῶν.

(Κι' ἐνῷ ὅτ' ἄρχεῖα πόντικοι ἠπδοῦσαν σοβαροὶ
ἔστρύψωσε κι' ὁ Φασουλῆς ντυμένος Ἀρλεκίνος,
κι' ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ ποντικοῦ Σουρῆ
μὲ μπαλαρίνας ποντικῶν ἐχόρεψε κι' ἐκεῖνος
πόλλαις μαζούρικαις, πᾶ ντέ κάτρ, μποστὸν, συρτούς, καγκέ-
κι' ἦταν νὰ ξεκαρδίζετο κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλια.) [λίστα]

Ἐμβατήριον βαρβάτων κι' ἄδικα παυνμένων γάτων.

Νιάου νιάου... σηκωθῆτε γάτοι, γάταις καὶ γατιᾶ,
κι' ὅλοι πάρτε φωτιά.

Νιάου νιάου, κι' ὁ μεγάλος Κορδονόγατος τοῦ κράτους
ὅλην τὴν οἰκονομίαν τὴν ἐφήρμεσε ὅτους γάτους,
καὶ τὴν πίστωσιν τὴν πρώτην θὰ μᾶς κόψῃ μιά γιὰ πάντα
κι' ἀπ' ὀγδόντα κι' ἐνενηντα μᾶς τὴν ἔκαμε σαράντα.

Μᾶρς ἐμπρός, ὅς νικουρίσουν τόσοι γάτοι νηστικοὶ
κι' ὅτ' ὁ πείσμα τῆς Κορδονᾶς ὅς γενοῦν Τρικουπικοὶ.
Κάθε γάτος Παισανίας ὑποφέρων καὶ πονῶν
ὅς φωνάξῃ θεῖος ὅσ' ὀφείλει τρεῖς φοραὶς τῶν Πατριῶν
ποῦ βλθῆκαν ἄρον ἄρον ὅτ' ἡνίκα περιστάσιν αὐτῶν
ν' ἀναδείξουν εἰς τὰς Πάτραις τὸν Τρικουπὴν βουλευτή.

Καὶ τώρα σὰν ὑπάλληλοι Τρικουπικοὶ παυμένοι
ὅτ' ἡ κεραμίδι τῶν σπητιῶν θὰ τρέχωμε, καυμένοι,
κι' ἴσως προτοῦ γεράματα καθένος μᾶς ἰδῇ
νὰ πάρωμε τὸν δρόμο μᾶς κατὰ τὸν Φαληρέα,
καὶ τότε δὲν θ' ἀκούεται κανεὶς νὰ τραγουδῇ
«κατηγοροῦν τὴν γάτα μᾶς καὶ τήνε λένε γραία.»

Κλαίω μὲ μεγάλον πόνον μέγαν ἄνδρα τῶν συγχρόνων.

Δὲν ἐθάσταξες, Τσουλή, ποῦ σ' ἐδόξασεν ἡ Γκούρα,
μὰ ὅτ' ὁ τέλος τᾶβρες σκούρα,
κι' ἂν μεγάλως ἐκτιμᾷς, ὅπως εἶπες, τὸ Κορδόνι,
μὰ τὰ κόρδωσες καὶ σὺ,
καὶ χορὸς νεκρῶν ληστῶν μὲ λυγμούς σὲ σαβανώνει
κι' εἶναι θλίψις περισσή.

Ὡ περιλύπος σκιά τοῦ Παππακυρίτση δρόμε
καὶ δεξιῶσιν θερμὴν ὅτ' ὁ συνάδελφόν σου κάμε...
σεῖς οἱ δύο Βασιλεῖς πτεροπόδων ἀγριμῶν,
τοῦ Συντάγματος καρποὶ καὶ στολίδια τῶν Ρωμηῶν.

Ἐπεσες φαρδὺς πλατύς μὲ τὸν Τάτση καὶ Τεμπέλη
κι' ὁ Τσεκούρας ἀσπασμὸν μ' ἕνα δάκρυ τοῦ σοῦ στήθεος
τέτοιο ζλάπ καὶ τέτοιο πλί, ποῦ τὸ ζήλευσαν ζαρκαῶνα
δίχως λόγο ὅτ' ἀνοικτὰ μᾶς τὸ σκότωσαν λαγκαῶνα.

Κλαῖν ραχούλαις καὶ βουνά, κι' εἶναι κρῖμα λέγουν
τέτοια δόξα ληστρική νὰ τὴν θάψῃ μαῦρο βόλι...
τόνομά σου τὸ κοσμεῖ παλαιῶν ἡρώων φήμη,
γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν κι' αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Λοιπὸν πρὸς ὅλους εἶδον ἄγγέλλομεν κρυφίαν
πὺς κι' ὁ Μαντζάκος, ἄριστος ὅτ' ἡ γελοιογραφίαν,
μὲ τὰς λαμπράς του τὰς γραμμάς, ζωῆς καὶ τέχνης πλήρη,
ὅπου τὰς βλέπει καὶ γελᾷ κι' ὁ μάλλον κακομοίρης,
μέσα ὅτ' ἡ ἀλλοίαν του δουλειᾶς καὶ τῆς πολλῆς σκοτεινίας
θὰ κἀνῃ καὶ γιὰ τὸν «Ρωμῆον» συχνὰ καρικατούραις.

Τὸ πανόρητο παλληκάρι, ὁ Κωστῆς Λυγερνός,
κατ' αὐτὰς ἐστειρανῶθη εὐπετῆς καὶ φωτεινός
μὲ τὴν κόρην Ἀλεξάνδραν τοῦ γνωστοῦ Καλαμποκίου,
προικισμένην μὲ καθένα τῆς νεότητος στολίδι,
κι' ὁμοφώνως εἶπαν ὅλοι κι' ἀγνωστοὶ των καὶ γνωστοὶ
ἀγεία χαρὰ ὅτ' ἡ Ἀλεξάνδρα, γαῖα χαρὰ καὶ ὅτ' ὁ Κωστῆς

Ἐπὶ Πατρίσιν μὲ ὅτ' ὁ Φίσερ τὴν παλὰ τὴν μπουρλά
ὅπου μιά φορὰ γινόταν χαλασμός καὶ φασαρία,
ὁ ζυθοποιὸς ὁ Κλαῖν κάνει τώρα μύτρα πρῶτης,
ποῦ τὴν πίνει μονορούμι κάθε ποῦρος ζυθοποιῆς.
Ἐκεῖ μέσα μὲς ὅτ' ὁ νεολελουδάτος περιβόλι,
ὅ,τι θέλουν βρίσκουν ὅλοι,
καὶ φαγιά ζεστά καὶ κρύα γιὰ στομάχους ἐλαφροὺς
καὶ ὀρεξίοντα μὲ μύτρας σπινθηρίζοντας ἀφροὺς.